

lauantai 5.7.2025
sateenkaariseurat klo 17.00
Matleena Ikola

Matkalaista taluta

”Ikolaaset lepää kulkiessaan” totesi eräs meidän sukulainen monia vuosia sitten, ilmeisesti nähtyään meidän lähisuvun jäsenten jatkuvasti ravaavan jossain, eikä oikein malttaneen pysyä paikallaan.

Tähän kulkiessaan lepääjien joukkoon minäkin kuulun. Olen usein kokenut, että nimenomaan silloin, kun olen matkalla jonnekin, istun bussissa tai junassa tai jossain liikkuvassa ajoneuvossa, olen levollisimmillani, ja minulla on olo, että olen oikeassa paikassa. Usein myös nukun matkoillani paremmin kuin kotona omassa sängyssäni, mikä hämmästyttää monia. Minulle se ehkä kertoo siitä, että minut on luotu kulkijaksi, niin kuin eräs ystäväni minua kutsui. Paikoillaan pysyminen ei aina ole ollut kovin helppoa.

Niin, pysähtyminen onkin sitten ollut vähän vaikeampi juttu. Sitä on täytynyt erikseen opetella, joskus hyvinkin pakotettuna. Onneksi olen ollut siihen pakotettu. Sillä ne matkat vasta todella ovat liikauttaneet minussa jotain. Siis matkat omaan sisimpääni.

”Pystymme kohtaamaan toiset ihmiset vain sillä syvyydellä, millä olemme kohdanneet itsemme”, totesin Sateenkaariseuroissa Seinäjoella, ja totean taas tänään, sillä tuo lausahdus puhuttelee minua kovasti.

Vain ihminen, joka on itsessään nähnyt ja kohdannut vaikeita asioita, pystyy näkemään ja vastaanottamaan ne myös toisessa. Vain ihminen, joka on kohdannut omat pelkonsa, pystyy hyväksymään myös toisen pelot.

Kerron teille esimerkin homofobiasta, 2000-luvun alun Pohjanmaalta. Eräs ystäväni meni tuolloin naimisiin. Kutsuttuna oli myös miespari, jonka näkeminen oli muutamalle pohjalaiselle ystävälle tuolloin liikaa. He pelkäsivät tartuntaa. Että vain jo miesparin näkeminen yhdessä voisi vaikuttaa jotenkin niin, että yhtäkkiä itsestäkin tulisi homo.

Nyt tuo esimerkki naurattaa, mutta tuntuu myös äärimmäisen surulliselta. Ajattelen, että se kertoo myös peloista. Siitä pelosta, että entä jos minustakin löytyy jotain sellaista, jota tuo miespari edustaa, mutta jota en ole uskaltanut itsessäni kohdata? Entä jos minustakin jotain, joka viittaa homouteen, mutta joka on niin syvällä piilossa, etten ole sitä aiemmin nähnyt? Ja sitten, kun tuo mahdollisuus siihen tuodaan oikein silmien eteen tarjolle, se herättääkin kiinnostuksen sijasta pelon, koska tuo mahdollisuus pelottaa liikaa. Silloin se on helpointa projisoida siihen, joka tuon mahdollisuuden on eteen tarjonnut. Tässä tapauksessa tuohon miespariin ja heidän suureen homouden tartuntavaaraansa.

Niin, omien pelkojensa kohtaaminen ei tietenkään ole mitään kovin helppoa työtä. Se vaatii ympärilleen riittävästi turvaa, vain silloin nuo pelot voivat nousta tietoisuuteen. Vain silloin niillä on tilaa tulla esiin ja tulla kohdattaviksi. Vielä 2000-luvun alun Pohjanmaalla ei ollut kovin helppoa olla homo. Silloin sai melko varmasti osakseen pilkkaamista ja syrjintää. Ei siis ihme, että oman mahdollisen piilevän seksuaalisuuden kohtaaminen tuntui pelottavalta, eikä sitä halunnut tehdä, jos tuota turvan kokemusta ei ollut.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Mistä sitä turvaa sitten saa? *Kuule Jeesus minua, matkalaista taluta*, veisataan näiden juhlien teemavirressä. Kanssataluttajia tarvitaan. Sekä niitä ihmishahmon mukana tulevia, että niitä taivaallisia taluttajia. Ei tästä muuten tule mitään. Ei sisäisistä matkoista eikä oikein niistä ulkoisistakaan.

Sillä sieltähän se turva tulee, niistä turvallisista kanssataluttajista, jotka ottaa vastaan. Jotka hyväksyy, kuulee, ei tuomitse. Jotka kestää kuulla myös ne epävarmimmat, salaisimmat, ne vaikeimmatkin pelot ja ajatukset. Sillä vain päivänvaloon pääsemällä ne pelot menettää meistä otteensa. Ja vain päivänvaloon pääsemällä nekin voin saada rakkautta osakseen.

Ja silloin, näin mä ainakin uskon, niistä voi joku päivä kuoriutua meidän salainen asemme; siis sellainen osa identiteettiämme ja tarinaamme, jota voimme ilolla ja ylpeydellä kantaa. Johon ei liity enää häpeää, ainoastaan iloa siitä, että tällainen minä olen, ja tällaisen matkan läpi kulkenut. Mutta rakkautta siihen tarvitaan. Ihan joka taholta. Niin kanssakulkijoilta kuin taivaastakin.